

І поблизу — радянський сад,
будова й роздуми в маруді
про довгу чергу самозрад.
Я кочегарю в халабуді.
Ставок тьмяніє, наче ніч,
розлита й вигускла до ртуті.
Так добираються до суті
душі? Доходять протиріч
із розумом? Ідуть на шпиль
тремкого молодого горя?
Як вечір душу розпросторив.
Як сяє антрацитний біль
із темряви. Немов відьмак —
не підведе од тебе й ока —
все стежить, стежить неборак
і випадково й ненароком.